

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudkyně Mgr. et Mgr. Lenky Bahýřové, Ph. D., a soudce Mgr. Martina Lachmana v právní věci

žalobce: **pplk. Ing. M. R.**, narozený X.
bytem Š.
zastoupeného advokátem Mgr. Petrem Smejkalem
sídlem Na Sadech 21, České Budějovice

proti
žalovanému: **první náměstek policejního prezidenta**
sídlem Strojnická 935/27, Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí náměstka policejního prezidenta pro vnější službu ze dne 21. 5. 2013, č.j. PPR-4622-8/ČJ-2013-990131

takto:

- I. Rozhodnutí náměstka policejního prezidenta pro vnější službu ze dne 21. 5. 2013, č.j. PPR-4622-8/ČJ-2013-990131, a rozhodnutí ředitele Letecké služby ve věcech služebního poměru ze dne 2. 1. 2013 č. 1/2013, **se zrušují** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 19 456 Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. Petra Smejkal, advokáta.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného (dle organizační struktury policejního prezidia účinné ke dni rozhodování soudu byl nadřazeným služebním funkcionářem ředitele Letecké služby Policie ČR první náměstek policejního prezidenta; soud proto jednal s tímto funkcionářem jako se žalovaným, ačkoliv napadené rozhodnutí bylo vydáno služebním funkcionářem příslušným podle přechozí organizační struktury), jímž bylo změněno rozhodnutí ředitele Letecké služby ve věcech služebního poměru ze dne 2. 1. 2013 č. 1/2013, tak, že výrok rozhodnutí, který zní: „přiznávám odchodné ve výši 65 917 Kč“ bude znít: „přiznávám odchodné ve výši 31 084 Kč“, v dalším bylo rozhodnutí potvrzeno.
2. Podle žalobce je napadené rozhodnutí nezákonné, neboť podle jeho názoru mu vznikl nárok na výsluhový příspěvek a nikoliv na odchodné. Pokud by soud tuto námitku neshledal důvodnou, spatřuje žalobce nezákonnost napadeného rozhodnutí v chybném výpočtu výše odchodného, a to v jeho chybném snížení, a dále v nezohlednění přesčasových hodin.
3. Žalobce je přesvědčen, že mu vznikl nárok na výsluhový příspěvek v souladu s ust. § 157 služebního zákona. Dle rozhodnutí správního orgánu prvního stupně vykonával žalobce službu po dobu 14 roků, přičemž z dřívější služby vojáka z povolání mu bylo započteno 8 roků a služební poměr žalobce jako příslušníka Policie ČR trval od 16. 12. 2004 do 31. 12. 2012.
4. Správní orgán přiznal žalobci odchodné ve výši 175 193 Kč, přičemž od této částky odečetl 109 276 Kč, tj. výše odchodného, které bylo žalobci vyplaceno v souladu s rozhodnutím Ministerstva obrany ČR o přiznání odbytného ze dne 19. 1. 2005, č.j. 751216/1976/402/2, kterým bylo žalobci přiznáno odbytné za výkon služebního poměru vojáka po dobu 8 ukončených roků činné služby. Napadeným rozhodnutím byla snížena výše odchodného o částku 34 833 Kč z důvodu vyplacení vyššího odbytného o částku 34 833 Kč na základě rozhodnutí Ministerstva obrany ČR ze dne 19. 4. 2013, sp.zn. 300077/ODB-OPIP. Důvodem zvýšení odbytného bylo napravení chybného výpočtu doby, po kterou žalobce vykonával vojenskou službu. Ministerstvo obrany v posledně uvedeném rozhodnutí konstatovalo, že ve výpočtu odbytného nebyla žalobci zhodnocena doba základní vojenské služby a další služba na vojenské škole. Po zhodnocení této doby došlo Ministerstvo obrany k závěru, že doba činné služby vojáka z povolání nebyla žalobcem vykonávána v rozsahu 6 roků 4 měsíců a 28 dnů, nýbrž v rozsahu 10 roků 3 měsíců a 22 dnů. Do zvýšeného zápočtu tedy bylo místo 8 roků 11 měsíců a 5 dnů zhodnoceno celkem 12 roků 9 měsíců a 29 dnů, tj. 12 ukončených roků činné služby. Odvolací orgán v napadeném rozhodnutí proto pochybil, pokud snížil výši odchodného s odkazem na citované rozhodnutí Ministerstva obrany, avšak shodně se správním orgánem prvního stupně započtl pouze 8 let činné služby vojáka. Odvolací orgán však měl s ohledem na rozhodnutí Ministerstva obrany započíst dobu 12 let činné služby vojáka. Tímto postupem je pak nutno dojít k závěru, že doba rozhodná pro výsluhový příspěvek přesahovala období 15 let.
5. Chybný výpočet odchodného žalobce spatřuje nejen ve výše uvedeném chybném snížení jeho výše, ale taktéž ve skutečnosti, že do výše odchodného nebyl započítán příjem za celkem 371 odsloužených přesčasových hodin za roky 2010, 2011 a 2012. Žalobce nesouhlasí s názorem žalovaného v napadeném rozhodnutí, že „za službu přesčas do 150

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

hodin ročně služební příjem navíc nenáleží, proto zkoumání podmínek nařizování konkrétní služby přesčas nemůže mít vliv na výši odchodného“. Žalobce v tomto kontextu odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 9. 2012, č.j. 6 Ads 151/2011-126, ve kterém byly dovozeny podmínky, které musí být splněny, aby byl institut práce přesčas využíván v souladu s platnou právní úpravou. Těmito jsou důležitý zájem služby, z toho vyplývající předpoklad výjimečnosti služby přesčas, odůvodnění přijetí tohoto opatření a maximální rozsah 150 hodin v kalendářním roce, popř. vyhlášení krizového stavu nebo jiné výjimečné případy ve veřejném zájmu. Nejvyšší správní soud pak dále v tomto rozhodnutí upřesnil, co lze považovat za důležitý zájem služby, přičemž dále dovodil, že na správním orgánu prvního stupně leží důkazní břemeno ohledně toho, aby jednoznačným, průkazným a nezpochybnitelným způsobem prokázal, že služba přesčas není z jejich strany využívána k jiným účelům a za jiných podmínek, než které připouští platná úprava. V projednávané věci však správními orgány nebyly dané závěry vůbec vzaty v potaz, resp. bylo rozhodnuto v přímém rozporu s těmito závěry. Jestliže práce přesčas nebyla nařízena v souladu s výše popsány podmínkami, náleží žalobci odměny za práci přesčas, přičemž o tuto odměnu bude navýšen služební příjem rozhodný pro výši odchodného. Správní orgán proto měl v řízení o určení výše odchodného přezkoumat výši služebního příjmu, neboť tento je důležitým podkladem pro rozhodnutí.

6. Žalobce požádal o doplatek služebního příjmu; řízení o této žádosti, v němž je rozhodováno o nároku na doplatek za službu přesčas, je vedeno pod č.j. LS-126/26/ČJ-2013-9800PP, a je ve fázi odvolacího řízení.
7. Dále je u Městského soudu v Praze pod. sp.zn. 6 Ad 6/2016 vedeno řízení proti rozhodnutí náměstka policejního prezidenta pro vnější službu ze dne 25. 2. 2013, č.j. PPR-29010-5/ČJ-2012-990131, ve věci žádosti žalobce o propuštění ze služebního poměru k 31. 12 2012, ve kterém je řešena otázka, zda služební poměr žalobce skončil v souladu se zákonem, či zda tento i nadále trvá. Vyřešení této otázky je tedy zásadní pro projednávanou věc, neboť pokud by soud dospěl k závěru, že služební poměr žalobce i nadále trvá, bylo by nadbytečné rozhodovat ve věci odchodného, resp. o nároku na výsluhový příspěvek.
8. Žalovaný ve vyjádření k žalobě stran žalobcem zmiňovaného nároku na výsluhový příspěvek uvedl, že Pokynem ministra vnitra č. 6/2007 ze dne 4. 1. 2007 je na základě ust. § 2 odst. 5 písm. b) zákona ředitel odboru sociálního zabezpečení pověřen na základě žádosti policejního prezidenta rozhodováním o výsluhovém příspěvku příslušníků policie. Prvostupňový služební funkcionář ani žalovaný nejsou tudíž věcně příslušní rozhodnout o výsluhovém příspěvku. Odchodné i výsluhový příspěvek sice patří společně mezi výsluhové nároky upravené v části jedenácté služebního zákona, právní režim jejich přiznání je ovšem odlišný. Daný spor se tak může týkat pouze výše odchodného.
9. K žalobcově námitce, že do odchodného nebyl započítán příjem za odsloužené přesčasové hodiny v letech 2010 - 2012 žalovaný uvedl, že vyplacený služební příjem se sestává z mnoha složek služebního příjmu (základní tarif, zvláštní příplatek, příplatek za vedení osobní příplatek apod.). Služební funkcionář nejen, že nezkoumá, ale v řízení o přiznání odchodného není ani oprávněn zkoumat, zda všechny složky služebního příjmu byly poskytovány ve správné výši. O stanovení služebního příjmu v jeho náležejících složkách

bylo již pravomocně rozhodnuto samostatnými rozhodnutími (např. rozhodnutím o ustanovení na služební místo o přiznání osobního příplatku apod.), kterými je služební funkcionář právně vázán. Pokud příslušník má za to, že některá ze složek služebního příjmu nebyla poskytnuta v náležité výši nebo nebyla přiznána vůbec, musí se domáhat svého nároku v řízení ve věcech služebního poměru vedeném o konkrétní složce služebního příjmu. Ze spisového materiálu je zřejmé, jaký byl skutkový stav v době rozhodování služebních funkcionářů.

10. Žalobce v replice setrval na své žalobní argumentaci. Ohledně nároku na výsluhový příspěvek shledal argumentaci žalovaného Pokynem ministra vnitra č. 6/2007 ze dne 4. 1. 2007 za nepřiléhavou. Žalobce se neměl možnost s tímto pokynem seznámit. Případná platnost a účinnost pokynu nemůže na věci ničeho změnit. Pokud nebyl žalovaný ve věci příslušný, měl věc neprodleně postoupit věcně příslušnému orgánu. To se však do dnešního dne nestalo a výsluhový příspěvek nebyl do dnešního dne žalobci přiznán. Žalobce setrval i na argumentaci stran chybného výpočtu odchodného z důvodu chybného započtení doby služby vojáka a nezapočtení odměny za práci přesčas.
11. Ze správního spisu vyplynuly následující pro věc následující podstatné skutečnosti.

Ze spisového materiálu vyplývá, že žalobcův služební poměr příslušníka Policie České republiky trval od 16. 12. 2004 do 31. 12. 2012. Žalobce splnil podmínky přiznání nároku na odchodné stanovené v ust. § 155 zákona. Ze srovnání součtu všech složek služebního příjmu v roce 2012 a v předchozích třech kalendářních letech vyplynulo, že pro žalobce byla výhodnější částka průměrného měsíčního hrubého služebního příjmu za předchozí 3 kalendářní roky, která činila 47 780 Kč. Protože žalobci bylo v roce 2004 vyplaceno odbytné ve výši 144 109 Kč, byla při novém skončení žalobcova služebního poměru v souladu s ust. § 156 zákona tato částka odečtena z částky 175 193 Kč, což byla výše odchodného při novém skončení služebního poměru.

Rozhodnutím ředitele Letecké služby PČR ve věcech služebního poměru ze dne 2. 1. 2013 č. 1/2013 bylo žalobci přiznáno odchodné ve výši 65 917 Kč. Odchodné bylo přiznáno za výkon služby v trvání 14 roků ve služebním poměru; pro účely zvýšení základní výše odchodného podle ust. § 156 odst. 1 zákona o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů bylo započteno 8 roků. Odchodné bylo vypočteno z měsíčního služebního příjmu podle ust. § 166 odst. 1 služebního zákona (průměrný hrubý služební příjem za předchozí 3 kalendářní roky, tj. roky 2010, 2011, 2012), který činí 47 780 Kč. Odchodné činí 3 a 2/3 násobek měsíčního služebního příjmu. Odchodné bylo přiznáno ve výši snížené o částku 109 276 Kč, která byla žalobci vyplacena na odchodném při předchozím skončení služebního poměru.

Rozhodnutím Ministerstva obrany České republiky, Vojenského úřadu sociálního zabezpečení ze dne 19. 4. 2013, sp.zn. 300077/ODB-OPIP, bylo žalobci upraveno odbytné přiznané rozhodnutím č.j. 751216/1976/405/2 ze dne 19. 1. 2005 na částku 150 225 Kč. V původním rozhodnutí o přiznání odbytného byla pro nárok na odbytné zhodnocena doba činné služby vojáka v rozsahu 6 roků 4 měsíců a 28 dnů, tj. 6 ukončených roků. Pro jeho výši byla včetně zvýšeného zápočtu zhodnocena doba v rozsahu 8 roků 11 měsíců a 5 dnů, tj. 8 ukončených roků činné služby. Na základě žádosti žalobce bylo zjištěno, že mu ve výpočtu odbytného nebyla zhodnocena doba základní vojenské služby v době od 24. 8. 1994 do 23. 8. 1995 a další služba ve vojenské škole od 24. 8. 1995 do 17. 7. 1998. Celková

dobu služby žalobce tak pro nárok na odbytné činí 10 roků 3 měsíce a 22 dnů, tj. 10 ukončených roků. Pro jeho výši bylo včetně zvýšeného zápočtu zhodnoceno celkem 12 roků 9 měsíců a 29 dnů, tj. 12 ukončených roků činné služby. Žalobci tak v souladu s ust. § 56 odst. 1 písm. b) zákona č. 155/1995 Sb. náleží doplatek ve výši rozdílu mezi náležejícím odbytným (150 225 Kč) a již vyplacenou částkou (109 276 Kč), tj. ve výši 40 979 Kč. Doplatek odbytného podléhá 15% zvláštní sazbě daně, která v tomto případě činí 6 146 Kč. Po zdanění tedy žalobci náleží k výplatě částka 34 833 Kč.

12. Rozhodnutím náměstka policejního prezidenta pro vnější službu ze dne 21. 5. 2013, č.j. PPR-4622-8/ČJ-2013-990131, bylo změněno rozhodnutí ředitele Letecké služby ve věcech služebního poměru ze dne 2. 1. 2013 č. 1/2013, tak, že výrok rozhodnutí, který zní: „přiznávám odchodné ve výši 65 917 Kč“ bude znít: „přiznávám odchodné ve výši 31 084 Kč“, v dalším bylo rozhodnutí potvrzeno. V odůvodnění bylo uvedeno, že ze shromážděných materiálů bylo zjištěno, že na základě žádosti žalobce ze dne 26. 9. 2012 o propuštění ze služebního poměru, byl žalobce propuštěn ke dni 31. 12. 2012. Podkladem pro prvostupňové rozhodnutí, kterým bylo žalobci přiznáno odchodné ve výši 65 917 Kč by dokument „odchodné: protokol zpracování“, z něhož vyplývá, že ve služebním poměru vojáka z povolání byl žalobce od 18. 7. 1998 do 15. 12. 2004 a ve služebním poměru příslušníka Policie České republiky byl od 16. 12. 2004 do 31. 12. 2012, tj. 14 roků a 171 dnů. Součástí je i srovnání součtu všech složek služebního příjmu v roce 2012 a v přechozích 3 kalendářních letech, kdy srovnáním průměrného měsíčního hrubého služebního příjmu je pro žalobce výhodnější částka průměrného měsíčního hrubého příjmu za předchozí 3 kalendářní roky, která činí 47 780 Kč. Od celkové částky odchodného byla odečtena částka 109 276 Kč, což je výše odchodného vyplacená žalobci v minulosti. Dne 29. 4. 2013 obdržel odvolací orgán od Ministerstva obrany ČR „přepočtení“ odchodného žalobce. Z uvedené listiny vyplývá, že žalobce byl propuštěn ze služebního poměru vojáka z povolání 15. 12. 2004 a byla mu na odbytném vyplacena částka 144 109 Kč. Z uvedeného důvodu odvolací orgán přepočtení odchodné a stanovil jej na částku 31 084 Kč, neboť odchodné za odsloužené roky činí 175 193 Kč, ze které je nutno odečíst částku 144 109 Kč, která již byla žalobci vyplacena. K odvolací námitce žalobce, že do odchodného nebyl započítán příjem za celkem 450 odsloužených přesčasových hodin za roky 2010, 2011 a 2012, odvolací orgán uvedl, že odchodné bylo stanoveno podle služebního příjmu, který byl odvolateli v rozhodném období vyplacen, a který odvolatel přijal bez námitek. Za službu přesčas do 150 hodin ročně služební příjem navíc nenáleží, proto zkoumání podmínek nařizování konkrétní služby přesčas nemůže mít vliv na výši odchodného.
13. V rámci nařízeného jednání účastníci setrvali na svých stanoviscích vyjádřených v písemných podáních.
14. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 1, 2 s.ř.s.), přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí.
15. Podle ust. § 155 věta před středníkem zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, v rozhodném znění (dále jen „zákon o služebním

poměru“), příslušník, jehož služební poměr skončil (dále jen “bývalý příslušník“) a který vykonával službu alespoň po dobu 6 let, má nárok na odchodné.

16. Podle ust. § 156 odst. 1 zákona o služebním poměru základní výměra odchodného činí 1 měsíční služební příjem a za každý další ukončený rok služebního poměru se zvyšuje o jednu třetinu tohoto příjmu. Nejvyšší výměra odchodného činí šestnásobek měsíčního služebního příjmu.
17. Podle ust. § 156 odst. 2 služebního zákona bylo-li při předchozím skončení služebního poměru bývalému příslušníkovi vyplaceno odchodné, vyplátí se mu při novém skončení služebního poměru odchodné snížené o částku, která mu již byla vyplacena. Jestliže bylo bývalému příslušníkovi vyplaceno odchodné ve stejné nebo vyšší výměře, než je výměra odchodného, na kterou mu vznikl nárok, odchodné se mu nevyplatí. Obdobně se postupuje v případě, kdy bylo bývalému vojákovvi z povolání při skončení služebního poměru vojáka vyplaceno odbytné nebo odchodné.
18. Předně soud konstatuje, že služební poměr žalobce jako příslušníka Policie České republiky skončil dnem 31. 12. 2012. Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 20. 12. 2017, č.j. 6 Ad 6/2013-58, byla zamítnuta žaloba žalobce proti rozhodnutí náměstka policejního prezidenta pro vnější službu ze dne 25. 2. 2013, č.j. PPR-29010-5/ČJ-2012-990131, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí ředitele Letecké služby Policie ČR ve věcech služebního poměru ze dne 19. 11. 2012 č. 90/2012, kterým bylo vyhověno žádosti žalobce o propuštění žalobce ze služebního poměru k 31. 12. 2012. Tímto má tedy soud za splněnou podmínku skončení služebního poměru žalobce, jejíž naplnění je nezbytné pro vznik nároku na odchodné podle výše citovaného ust. § 155 zákona o služebním poměru. Dále se proto soud zabýval jednotlivými žalobními námitkami.
19. Námitku nezákonnosti napadeného rozhodnutí z důvodu tvrzené existence nároku žalobce na přiznání výsluhového příspěvku shledal soud nedůvodnou. Předmětem nynějšího soudního přezkumu je rozhodnutí o přiznání odchodného. Argumentace o vzniku nároku na výsluhový příspěvek není způsobilá zpochybnit správnost či zákonnost napadeného rozhodnutí žalovaného, nemá v projednávané věci žádnou relevanci. Pro úplnost soud dodává, že rozhodnutí o přiznání odchodného nevyklučuje následné vydání rozhodnutí o přiznání výsluhového příspěvku. V obou případech se sice jedná o výsluhové nároky, pro přiznání odchodného a výsluhového příspěvku však zákon o služebním poměru stanovuje odlišné podmínky. Pokud pak žalobce dovozuje nečinnost správních orgánů v řízení o přiznání jeho nároku na výsluhový příspěvek, soud k tomuto podotýká, že obecně se lze proti nečinnosti správních orgánů bránit postupem dle ust. § 79 a násl. s.ř.s., tj. žalobou na ochranu proti nečinnosti správního orgánu.
20. Námitky stran nesprávného výpočtu výše odchodného soud shledal důvodnými. Správní orgán v době vydání prvostupňového rozhodnutí o přiznání odchodného zcela správně při stanovení výše odchodného zohlednil rozhodnutí o přiznání odbytného ze dne 19. 1. 2005, č.j. 751216/1976/405/2, dle kterého bylo žalobci vyplaceno odbytné 109 276 Kč za dobu činné služby vojáka od 18. 7. 1998 do 15. 12. 2004, tj. v rozsahu 6 roků 4 měsíců a 28 dnů, tj. 6 ukončených roků; pro výpočet výše odbytného byla včetně zvýšeného zápočtu zhodnocena doba v rozsahu 8 roků 11 měsíců a 5 dnů, tj. 8 ukončených roků činné služby. Správní orgán prvního stupně správně vymezil dobu trvání služebního poměru žalobce od 18. 7. 1998 do 15. 12. 2004 jako vojáka z povolání a od 16. 12. 2004 do 31. 12. 2012 jako

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

příslušníka Policie České republiky, tj. 14 roků a 171 dnů. Odchodné za výkon služby v trvání 14 let vypočtené ve výši 175 193 Kč bylo v souladu s ust. § 156 odst. 2 zákona o služebním poměru sníženo o vyplacené odbytné 109 276 Kč, a bylo proto žalobci přiznáno prvostupňovým rozhodnutím ve výši 65 917 Kč.

21. V průběhu odvolacího řízení však bylo vydáno a nabylo právní moci rozhodnutí Ministerstva Obrany České republiky, Vojenského úřadu sociálního zabezpečení ze dne 19. 4. 2013, sp.zn. 300077/ODB-OPIP, kterým bylo odbytné přiznané výše uvedeným rozhodnutím upraveno na částku 150 225 Kč, a to z důvodu nesprávného zhodnocení doby činné služby žalobce jako vojáka z povolání. K původně zohledněné době činné služby vojáka z povolání od 18. 7. 1998 do 15. 12. 2004 byla navíc zhodnocena taktéž doba základní vojenské služby v době od 24. 8. 1994 do 23. 8. 1995 a služba ve vojenské škole od 24. 8. 1995 do 17. 7. 1998. Celková doba činné služby žalobce jako vojáka z povolání tak činí 10 roků 3 měsíce a 22 dnů, tj. 10 ukončených roků. Pro stanovení výše odbytného bylo včetně zvýšeného zápočtu zhodnoceno celkem 12 roků 9 měsíců a 29 dnů, tj. 12 ukončených roků činné služby. Žalobci proto náležel doplatek odbytného mezi náležejícím odbytným a již vyplacenou částkou, tj. ve výši 40 979 Kč, který byl po zdanění žalobci vyplacen ve výši 34 833 Kč.
22. V napadeném rozhodnutí sice žalovaný správně zohlednil vyplacený doplatek na odbytném, který odečetl od původně stanovené výše odchodného v prvostupňovém rozhodnutí, avšak při stanovení doby trvání služebního poměru žalobce nebyla připočtena nově zohledněná doba činné služby žalobce jako vojáka z povolání v trvání od 24. 8. 1994 do 17. 7. 1998. Žalovaný tak při stanovení výše odchodného vycházel z nesprávné délky trvání služebního poměru žalobce. Již z tohoto důvodu shledal soud napadené rozhodnutí nezákonným.
23. Žalobce se však mylí, pokud požaduje, aby při stanovení výše odchodného byla započtena doba 12 let činné služby vojáka. Celková doba činné služby žalobce jako vojáka z povolání činí 10 roků 3 měsíce a 22 dnů, tj. 10 ukončených roků. Celkem 12 roků ukončené činné služby vojáka bylo při stanovení výše odbytného zhodnoceno včetně zvýšeného zápočtu.
24. Podle ust. § 224 služebního zákona se pro posuzování výsluhových nároků započtou doby, po které trval služební poměr podle zvláštních právních předpisů do doby nabytí účinnosti tohoto zákona, tj. do 31. 12. 2006. Zvláštní předpisy, na které citované ustanovení odkazuje formou poznámky pod čarou, tedy i zákon č. 221/1999 Sb., o vojácích z povolání, ve znění pozdějších předpisů, pak pouze specifikují, co zákonodárce považoval za služební poměr ve smyslu tohoto ustanovení, a tedy na které konkrétní příslušníky bezpečnostních sborů se ust. § 224 citovaného zákona vztahuje. V žádném případě se nejedná o předpisy, podle nichž se stanovuje doba trvání jednotlivých služebních poměrů, neboť takovému výkladu uvedeného ustanovení nic nenasvědčuje (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 3. 2010, č.j. 6 Ads 157/2009-90). Zákon klade důraz na to, že se do doby rozhodné pro výsluhové nároky započte doba, po kterou služební poměr trval, tedy výlučně počet skutečně odsloužených let v uvedených bezpečnostních sborech. Tomuto výkladu nasvědčuje i znění ust. § 165 služebního zákona, podle něhož je dobou rozhodnou pro výsluhové nároky pouze doba trvání služebního poměru, aniž by toto ustanovení zohledňovalo případy, kdy se podle dřívější právní úpravy pro konkrétní účely určitá doba služby započítávala v jiném rozsahu, než byla skutečná doba trvání služebního poměru. Jelikož napadené rozhodnutí bylo vydáno za účinnosti služebního

zákona, je třeba dle výše uvedeného aplikovat při zápočtu příslušných dob trvání služebního poměru služební zákon, tedy zákon č. 361/2003 Sb. a jeho ust. § 224, a nikoli zákon č. 221/1999 Sb. V daném případě se tedy pro výpočet odchodného započte doba služebního poměru žalobce jako vojáka z povolání v délce 10 roků 3 měsíců a 22 dnů.

25. Co se týče námitky nezapočtení 371 odsloužených přesčasových hodin za roky 2010, 2011 a 2012 do příjmu žalobce při stanovení výše odchodného, soud v obecné rovině neshledal správnou argumentaci žalovaného o nemožnosti přezkoumání této složky příjmu v řízení o přiznání odchodného. Pokud by v době vydání rozhodnutí o přiznání odchodného existovalo pravomocné rozhodnutí o zápočtu dob pro výsluhové nároky, tedy i pro odchodné, byly by jím správní orgány v projednávané věci vázány podle ust. § 57 odst. 3 správního řádu. V době rozhodování správních orgánů však takové rozhodnutí neexistovalo a současně se nejednalo o takovou předběžnou otázku, o které by si správní orgány nemohly samy učinit úsudek (§ 57 odst. 1 písm. c) správního řádu). Zákonný výpočet úhrady za hodiny odpracované v rozhodném období přesčas je předpokladem správného stanovení výše služebního příjmu, z níž se vychází při výpočtu odchodného (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 11. 2013, č.j. 6 Ads 5/2013-58).
26. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí odvolací námitkou nezapočtení odsloužených přesčasových hodin zabýval, když uvedl, že za službu přesčas do 150 hodin ročně služební příjem navíc nenáleží, proto zkoumání podmínek nařizování konkrétní služby přesčas nemůže mít vliv na výši odchodného. Tento názor žalovaného je nesprávný a v rozporu se zákonem o služebním poměru.
27. Služba přesčas je upravena v ust. § 54 služebního zákona. Je limitována časově (vyjma nařízení služby přesčas při vyhlášení krizového stavu) - rozsahem 150 hodin v kalendářním roce a zároveň i věcně – může být nařízena pouze v důležitém zájmu služby. Výkon služby přesčas v souladu s výše uvedenými pravidly je v rozsahu 150 hodin v kalendářním roce presumován ve výši stanoveného služebního příjmu, a příslušník tak za něj další (extra) příjem nárokovat nemůže (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 9. 2012, č.j. 6 Ads 151/2011-126). Z uvedeného vyplývá, že žalobce by měl nárok na proplacení služebního příjmu za odsloužené přesčasové hodiny, a tudíž i nárok na zahrnutí těchto příjmů do výpočtu odchodného, pokud by jeho služba přesčas přesáhla 150 hodin v jednotlivých kalendářních letech 2010, 2011 i 2012, či pokud by tento časový rozsah nepřesáhla, ale současně by žalobci nebyla nařízena v důležitém zájmu služby.
28. Jelikož v projednávané věci není sporné, že žalobce v jednotlivých letech 2010, 2011 i 2012 neodsloužil více než 150 přesčasových hodin, bylo nutné k posouzení oprávněnosti nároku žalobce na proplacení poměrné části služebního příjmu za přesčasové hodiny, resp. zahrnutí této části služebního příjmu do výpočtu odchodného, zabývat se otázkou, zda byla žalobci v průběhu předmětných let nařízena služba přesčas skutečně v důležitém zájmu služby. Odůvodnění napadeného rozhodnutí však postrádá důvody o splnění podmínek pro nařizování služby přesčas v rozsahu do 150 hodin v jednotlivých kalendářních letech 2010, 2011 i 2012. Z odůvodnění rozhodnutí tak nelze postavit najisto, zda ve vztahu k žalobci docházelo k nařizování služby přesčas v souladu s ust. § 54 odst. 1 služebního zákona, tedy zda je žalobcův nárok na proplacení poměrné části služebního příjmu za přesčasové hodiny, resp. zahrnutí této části služebního příjmu do výpočtu odchodného důvodný či nikoliv.

29. Žalovaný tak v napadeném rozhodnutí v tomto rozsahu věc nesprávně právně posoudil, neboť sice aplikoval správně určený právní předpis (ust. § 54 odst. 1 služebního zákona), ale nesprávně jej interpretoval. Uvedené nesprávné právní posouzení představuje další nezákonnost napadeného rozhodnutí.
30. Na základě všech shora uvedených skutečností soud napadené i prvostupňové rozhodnutí pro nezákonnost podle ust. § 78 odst. 1 s.ř.s. zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V dalším řízení o přiznání nároku žalobce na odchodné zohlední správní orgány při výpočtu výše odchodného při stanovení doby trvání služebního poměru žalobce závěry obsažené v rozhodnutí Ministerstva Obrany České republiky, Vojenského úřadu sociálního zabezpečení ze dne 19. 4. 2013, sp.zn. 300077/ODB-OPIP. Rovněž správní orgány při výpočtu výše odchodného stran oprávněnosti nároku na proplacení poměrné části služebního příjmu za přesčasové hodiny v letech 2010, 2011 a 2012 nově zohlední pravomocné rozhodnutí prvního náměstka policejního prezidenta ze dne 4. 3. 2014, č.j. PPR-17925-8/ČJ-2013-990131, kterým bylo potvrzeno rozhodnutí ředitele Letecké služby ve věcech služebního poměru ze dne 14. 5. 2013 č. 39/2013, kterým byla zamítnuta žádost žalobce o doplatek služebního příjmu za předmětnou službu přesčas. Jelikož proti rozhodnutí prvního náměstka policejního prezidenta ze dne 4. 3. 2014, č.j. PPR-17925-8/ČJ-2013-990131, byla podána žaloba, v řízení vedeném u Městského soudu v Praze pod sp.zn. 9 Ad 13/2014 byl dne 10. 5. 2017 vydán rozsudek č.j. 9 Ad 13/2014-61, kterým byla žaloba zamítnuta, proti rozsudku byla podána kasační stížnost, řízení o kasační stížnosti je u Nejvyššího správního soudu vedeno pod sp.zn. 2 As 298/2017 a není dosud skončeno, ponechává soud na uvážení správního orgánu, zda řízení o přiznání odchodného přeruší a vyčká rozhodnutí o kasační stížnosti.
31. Právním názorem soudu vysloveným v tomto rozsudku je žalovaný v dalším řízení vázán (ust. § 78 odst. 5 s.ř.s.).
32. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce měl ve věci úspěch, proto mu soud přiznal náhradu nákladů řízení. Tu představuje zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč, náklady za zastoupení advokátem za 4 úkony právní služby po 3 100 Kč (převzetí věci, sepis žaloby, replika a účast na jednání soudu) a 4 režijní paušály po 300 Kč, celkem tedy 13 600 Kč podle ust. § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 a § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů a 21% DPH ve výši 2 856 Kč. Celková výše přiznaných nákladů tak činí 19 456 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje,

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 14. února 2018

JUDr. Ing. Viera Horčicová, v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.